

July 1995

ภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อมวลมนุษย์

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>



Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

เทพหัสดิน, วัลลภา ณ อยุธยา (1995) "ภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อมวลมนุษย์," *Journal of Education Studies*: Vol. 24: Iss. 1, Article 8.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.24.1.8

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol24/iss1/8>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อมวลมนุษย์

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา

นับตั้งแต่โรงเรียนข้าราชการพลเรือนแห่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยประกาศพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๕๕ เป็นต้นมา ประเทศไทยก็ได้มีสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทย มหาวิทยาลัยแห่งแรกนี้เกิดขึ้นได้ก็ด้วยพระมหากรุณาธิคุณในพระบาทสมเด็จพระมหากษัตริราชเจ้า ๒ พระองค์ คือด้วยพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่โปรดเกล้าฯ ให้เตรียมการสร้างมหาวิทยาลัย ดังพระราชดำรัสว่า

“...เจ้านายราชตระกูล ตั้งแต่ลูกฉันเป็นต้นลงไป ตลอดจนถึงราษฎรที่ต่ำสุด จะต้องมีโอกาสเล่าเรียนได้เสมอกัน ไม่ว่า เจ้า ว่าขุนนาง ว่าไพร่...เพราะฉะนั้นจึงขอบอกได้ว่าการเล่าเรียนในบ้านเมืองเรา นี้ จะเป็นข้อสำคัญที่หนึ่ง ซึ่งฉันจะอุตสาหะจัดให้เจริญขึ้นให้จงได้”....

เมื่อพิจารณาจากพระราชดำรัส จะเห็นแนวปรัชญา การให้โอกาสการศึกษาแก่ชนทุกชั้นมาตั้งแต่กำเนิดของมหาวิทยาลัยแห่งแรกของประเทศไทยแล้ว กาลเวลาผ่านไปถึงเกือบ ๘๐ ปี จากมหาวิทยาลัยแห่งเดียวในประเทศไทย ก็มีมหาวิทยาลัยเกิดขึ้นเพื่อให้เกิดการศึกษาแก่มวลมนุษย์เพิ่มขึ้นมากมาย ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ นี้ มีมหาวิทยาลัยของรัฐ ๒๑ แห่ง เป็นมหาวิทยาลัยในสังกัด ๑๕ แห่ง มหาวิทยาลัยในกำกับ ๒ แห่ง ส่วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งเริ่มได้รับการอนุมัติให้จัดตั้งขึ้นได้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ และได้รับอนุมัติให้ยกสถานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยได้ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ปัจจุบัน มีมหาวิทยาลัยเอกชน ๑๓ แห่ง สถาบัน ๑ แห่ง และวิทยาลัยอีก ๑๖ แห่ง รวมทั้งสิ้น ๓๐ แห่ง (ทบวงมหาวิทยาลัย, ๒๕๓๗) รวมมหาวิทยาลัยที่อยู่ในความดูแลของทบวงมหาวิทยาลัย ๕๑ สถาบัน ซึ่งจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรี จนไปถึงระดับปริญญาเอก หลายสถาบันสอนระดับปริญญาตรี ส่วนสถาบันอุดมศึกษาสังกัดกระทรวงอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จัดในระดับปริญญาตรี สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ มีวิทยาลัย ๓๖ แห่ง ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถาบันราชภัฏ เนื่องจากได้ปรับเปลี่ยนจากการเปิดเฉพาะหลักสูตรครุศาสตร์ เป็นหลักสูตรหลากหลายทั้งทางด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สังกัดกรมพลศึกษา มีวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศอีก ๑๗ สถาบัน

สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ มีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งมีวิทยาเขต ๓๐ แห่ง ส่วนกรมศิลปากร มีวิทยาลัยนาฏศิลป์ทั่วประเทศอีก ๑๒ วิทยาลัย มีวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขอีก ๒๗ แห่ง วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานคร ๓ แห่ง สังกัดกระทรวงกลาโหม ๓ แห่ง สังกัดกระทรวงมหาดไทย ๑ แห่ง นอกจากนี้ก็ยังมีวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษาที่ให้การศึกษางานบางส่วนอยู่ในระดับอุดมศึกษาคือหลังมัธยมศึกษา บางสถาบันมีชื่อว่า โรงเรียน แต่ให้การศึกษาระดับอุดมศึกษา คือโรงเรียนนายร้อย พระจุลจอมเกล้า โรงเรียนนายเรือ โรงเรียนนายเรืออากาศ และโรงเรียนนายร้อยตำรวจ นับได้ว่าทั่วประเทศไทยมีสถาบันที่จัดการศึกษาหลังระดับปริญญาตรีเป็นจำนวนมาก เป็นการขยายโอกาสทางการศึกษาในรูปแบบต่างๆ และในลักษณะการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่หลากหลาย มีสาขาวิชามากมายให้สอดคล้องกับความต้องการของมวลมนุษยชาติที่มีความแตกต่าง

อุดมศึกษาไม่ใช่ของคนทุกคน

แม้ว่าความเชื่อที่ว่า “การอุดมศึกษา เป็นของที่แพงและไม่ใช่เป็นสิทธิของประชาชนทุกคน” จะเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปเป็นจำนวนมากก็ตาม แต่มิได้หมายความว่า อุดมศึกษาจะดำรงสถานะเป็นหยอกหยางข้าง ที่เป็นของแพงสวยงาม หากทำได้ ที่ตั้งไว้ระดับสำหรับคนมั่งมีเท่านั้น อุดมศึกษาในโลกยุคปัจจุบัน ได้แปรสภาพจากสถาบันที่ให้ความรู้ในระบบ ให้ความรู้เฉพาะคนบางกลุ่ม เช่น ต้องมีสถานะทางสติปัญญา จึงจะสอบเข้ามาเรียนได้ต้องมีสถานะทางเศรษฐกิจดี จึงมีเงินเสียค่าเล่าเรียนได้ ต้องมีความพร้อมทางการเรียน ถึงเข้ามาเรียนได้ ลักษณะดังกล่าวก็ยังคงสภาพเดิมอยู่ เพราะมหาวิทยาลัยเป็นแหล่งความรู้ระดับสูง ไม่ใช่สถาบันที่ให้ความรู้พื้น ๆ จึงไม่สามารถจะเปิดให้ทุก ๆ คนเข้ามารับการศึกษาได้หมด เพราะความมีขอบเขตเฉพาะเจาะจงของสถาบันอุดมศึกษาที่เอง จึงทำให้การอุดมศึกษาจำเป็นต้องลงทุนสูง ในแง่ของการสร้างสถาบันวิชาการ อันประกอบด้วย คณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ลงทุนใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียนเพื่อสร้างศาสตร์ และเผยแพร่ศาสตร์ไปยังกลุ่มคนที่มีความสามารถมีสติปัญญา ความพร้อมที่จะรับรู้อาจารย์นั้น ๆ ต่อไป ทรัพยากรทางความคิดในศาสตร์สาขาต่าง ๆ จึงค่อนข้างจะเฉพาะเจาะจง และหายาก หลักสูตรที่เปิดให้ผู้เรียนเรียนประกอบด้วยวิชาหลายวิชาเพื่อความเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์จึงต้องลงทุน สำหรับคณาจารย์ผู้สอนหลากหลายสาขาทำให้ทุนค่อนข้างจะสูงขึ้นมา

การศึกษาระดับอุดมศึกษาเมื่อพิจารณากรอบรอบของการจัดการศึกษาในระบบ ก็ย่อมไม่เป็นการศึกษาสำหรับทุก ๆ คน แต่เป็นการจัดการศึกษาให้แก่คนที่เหมาะสมเท่านั้น คือคนที่พร้อมจะศึกษาเล่าเรียนในระดับอุดมศึกษาได้เท่านั้น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า สถาบันอุดมศึกษาจะรับผิดชอบแต่เฉพาะการให้การศึกษาระบบ และทำงานอยู่ในวงแคบ ๆ ของศาสตร์ชั้นสูง ซึ่งจำเป็น

มากในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าเจริญยิ่งขึ้นต่อไปเท่านั้น การอุดมศึกษาในยุคปัจจุบัน มีความจำเป็นต้องขยายขอบเขตของงานออกไป เพื่อให้ประโยชน์แก่คนทุกหมู่เหล่า ดังข้อเสนอต่อไปนี้

๑. การจัดการศึกษาเพื่อคนทั่วไปผ่านสื่อมวลชน

ดังได้กล่าวแล้วว่าแต่เดิมสถาบันอุดมศึกษารับนิสิตนักศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ และผู้ที่ได้รับโอกาสศึกษาทั้งในมหาวิทยาลัยของรัฐและของเอกชน ก็มีจำนวนไม่มาก เมื่อเทียบกับจำนวนผู้สมัครเข้าศึกษาแล้ว ก็จะมีผู้สอบเข้าไม่ได้มากกว่าผู้ที่สอบเข้าได้ ฉะนั้นภารกิจที่รับผิดชอบจัดการศึกษาระดับสูงนี้ก็เป็นภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยต่อไป ในปัจจุบันภารกิจของมหาวิทยาลัยได้ขยายขอบเขตไปสู่การให้ความรู้แก่ปวงชนในรูปแบบของการศึกษาต่อเนื่อง หรือการศึกษานอกระบบ เช่น การจัดการบรรยายความรู้ผ่านทางสถานีวิทยุของสถาบัน หรือรายการโทรทัศน์การศึกษาต่าง ๆ เป็นการให้โอกาสแก่มวลชน ที่ขาดโอกาสที่จะรับความรู้ด้านต่าง ๆ จากมหาวิทยาลัยโดยผ่านการศึกษาในระบบ มวลชนสามารถจะได้นำความรู้ ความคิดจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาในศาสตร์ต่าง ๆ เช่น ด้านการแพทย์ การศึกษา กฎหมาย ภาษี คุณธรรมจริยธรรม การทำงาน จิตวิทยา ทันตแพทย์ ภาษาไทย เกษษ ฯลฯ

นอกจากการจัดรายการเผยแพร่ความรู้ทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร แผ่นพับ แผ่นปลิวต่าง ๆ ในยุคของข่าวสารข้อมูลนี้ ทำให้มหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบัน ได้ทำภารกิจเพื่อคนหมู่มาก ได้อย่างมากมายนับมหาศาล ที่ในอดีตสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ อาจจะมีบทบาทต่อมวลชนในวงจำกัด

๒. การจัดการอบรม

สถาบันอุดมศึกษาหลายสถาบันได้จัดการให้ความรู้แก่กลุ่มชนต่าง ๆ ในรูปแบบของการศึกษาต่อเนื่อง การให้ข้อความรู้ระยะสั้น ๆ ในศาสตร์ที่ตนรับผิดชอบ การศึกษาที่จัดนั้นมิได้จัดเพื่อชนในชาติตนเท่านั้น หากแต่แพร่ขยายพรหมแดนไปถึงการให้การศึกษานานาชาติอีกด้วย เช่น โครงการวัฒนธรรมไทย ซึ่งเปิดโอกาสชาวต่างประเทศมารับการอบรมทางภาษาและวัฒนธรรมไทย ในหลักสูตรต่าง ๆ ส่วนการศึกษาสำหรับชนในชาติก็มีรูปลักษณะที่หลากหลายตั้งแต่ศาสตร์ขั้นพื้นฐานไปจนศาสตร์ขั้นสูงที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็วเช่นการอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้ขับรถรับจ้างสาธารณะ (รถแท็กซี่) การอบรมพี่เลี้ยงเด็ก การอบรมเคหพยาบาล การซ่อมโทรทัศน์ การเพาะเห็ดฟาง การเลี้ยงกุ้งกุลาดำ กฎหมายสำหรับประชาชน การเพาะเนื้อเยื่อ ฯลฯ

ภารกิจด้านการให้บริการแก่ชุมชนก็เป็นภารกิจอีกประการหนึ่งที่จะทำให้สถาบันอุดมศึกษาขยายขอบเขตของการให้ความรู้แก่คนเฉพาะกลุ่มไปยังกลุ่มคนที่มีอีกมากมายที่ไม่มีโอกาสรับการศึกษาในระบบตามภารกิจหลักของมหาวิทยาลัย

๓. การเป็นศูนย์ชุมชน

ภารกิจด้านการทะนุศิลปวัฒนธรรมเมื่อพิจารณาในความหมายที่กว้าง จะเห็นว่าสถาบันอุดมศึกษา มีหน้าที่ให้ความรู้หลายทาง เช่น เป็นศูนย์วัฒนธรรมในแก่ชุมชน เช่น งานประเพณีต่าง ๆ การจัดงานลอยกระทง เป็นการให้ความรู้แก่ประชาชนทางอ้อมในด้านศิลปวัฒนธรรม แม้จะมีการเล่นแบบงานวัดเข้ามาสู่มหาวิทยาลัยบ้างก็ไม่ควรจะมีข้อขัดข้อง เพราะมหาวิทยาลัยจะได้ถือโอกาสให้ความรู้ประชาชนทางอ้อม เช่น เมื่อจัดประเพณีที่เป็นแบบแผนให้ประชาชนเห็นอยู่ทุก ๆ ปี ว่ากระทงไม่ทำจากโฟม ทำจากวัสดุธรรมชาติย่อมสลายได้ประชาชนที่มาเที่ยวในงานของมหาวิทยาลัย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่จะได้เห็นรูปแบบของประเพณี และวัฒนธรรมที่ถูกต้อง ได้เห็นการแต่งกายแบบไทย ๆ ที่สวยงาม ก็จะไม่บังเกิดความซาบซึ้ง ภาคภูมิใจในความประณีตงดงามละเอียดอ่อนของคนไทย ได้ยินดนตรีจากเครื่องดนตรีไทยที่ไพเราะก็เกิดความรัก และหวงแหนมรดกของชาติ เมื่อประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในมหาวิทยาลัยในโอกาสพิเศษต่าง ๆ ก็เท่ากับมหาวิทยาลัยได้มีบทบาทเป็นผู้เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติให้แก่บัณฑิตนักศึกษาและมวลชนที่อยู่รายรอบมหาวิทยาลัยได้มากขึ้น การเปิดโอกาสให้ประชาชนที่มีใจนิตินักศึกษาได้มีโอกาสมารับความรู้ และสัมผัสบรรยากาศของมหาวิทยาลัย ย่อมจะทำให้ภารกิจในการทะนุบำรุง ส่งเสริม เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยขยายขอบเขตออกไปสู่สังคมที่กว้างขวางขึ้น

๔. การเป็นศูนย์ทดสอบ

นอกจากมหาวิทยาลัยจะให้ความรู้ทางตรงและทางอ้อมแก่มวลชนแล้ว มหาวิทยาลัยยังสามารถทำหน้าที่เป็นองค์กรที่ช่วยรับรองความรู้ให้แก่ประชาชนอีกด้วย คนบางคนมีความรู้เฉพาะตนแต่ไม่มีองค์กรมารับรองความรู้ของเขา ทำให้ขาดความมั่นใจ มหาวิทยาลัยในฐานะที่เป็นเจ้าของศาสตร์ถ้าช่วยให้ความมั่นใจแก่ประชาชนโดยเฉพาะกลุ่มที่ทำงานในแขนงต่าง ๆ ได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถโดยมีสถาบันชั้นสูงได้ให้การรับรองความสามารถนั้น ๆ ก็ย่อมจะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความมั่นใจ และผู้ที่รับคนเหล่านี้ไปทำงานก็มีหลักรับรองทำให้ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น มหาวิทยาลัยอาจจะเป็นศูนย์ทดสอบด้านบุคลิกภาพ สุขภาพจิต สุขภาพกาย สมรรถภาพ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คอมพิวเตอร์ การพูด ฯลฯ การเปิดโอกาสให้ผู้ที่ไม่มีโอกาสเรียน แต่ฝึกฝนความสามารถของตนโดยศึกษาเล่าเรียนเอง ฝึกประสบการณ์ด้วยตนเอง มีใบรับรองจากมหาวิทยาลัยว่ามีความสามารถในด้านนั้นอย่างจริงจัง จะได้ประโยชน์ทั้งผู้ที่เข้ามารับการทดสอบที่จะสร้างความมั่นใจในงานที่ จะต้อง

ใช้ความสามารถเฉพาะทางนั้น ๆ และหน่วยงานที่จะรับบุคคลเหล่านั้นเข้าไปทำงานด้วยงานทดสอบในศาสตร์สาขาต่าง ๆ จึงเป็นอีกภารกิจหนึ่งที่สถาบันอุดมศึกษาจะสามารถให้บริการแก่มวลชนได้

๕. การเป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

การพัฒนาขีดความสามารถของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ทำให้มหาวิทยาลัยเพิ่มขอบเขตการให้ความรู้สู่มวลชนได้ในวงที่กว้างขวางไปสู่ทั่วทุกมุมโลก สถาบันอุดมศึกษานานาชาติได้มีส่วนร่วมในการสร้างชุมชนวิชาการ โดยการเปิดโอกาสให้แต่ละสถาบัน ได้มีโอกาสสืบค้นข้อมูลทางด้านการอุดมศึกษาของแต่ละแหล่งที่มีการบันทึกข้อมูลไว้ สำหรับการเผยแพร่ความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างความเข้าใจและความกว้างขวางในศาสตร์ การที่มหาวิทยาลัยเป็นศูนย์ข่าวสารข้อมูลเช่นนี้ย่อมทำให้ปรัชญาของการให้การศึกษาระดับอุดมศึกษาไปสู่มวลชนทั่วโลกเป็นความจริงมากขึ้น ดังนั้นภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อมวลชน จึงจำเป็นต้องพัฒนาเครือข่ายทางคอมพิวเตอร์ทั้งในระดับประเทศ และระดับนานาชาติ อันเป็นผลให้ความรู้ได้แพร่ไปทั่วทุกระดับ ความจริงในการพัฒนาเครือข่ายคอมพิวเตอร์นั้นมิได้มีประโยชน์เพียงแต่เผยแพร่ชื่อเสียง เกียรติคุณของมหาวิทยาลัย ข้อความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเท่านั้นแต่ศูนย์ข่าวสารข้อมูลของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ยังทำให้คณาจารย์ได้รับประโยชน์ในการสืบค้นข้อมูลจากต่างประเทศ ซึ่งจะได้ข้อมูลที่ทันกาล ทันสมัย รวดเร็ว รับข่าวสารได้พร้อม ๆ กันจากหลายแห่ง และรับความรู้ที่พัฒนาปรับเปลี่ยนไปได้พร้อมกับผู้ที่เป็นเจ้าของศาสตร์หรือเจ้าของทฤษฎีที่ต้องการเผยแพร่วรรณะนั้น ๆ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์เป็นเทคโนโลยีที่ทำให้ภารกิจของมหาวิทยาลัยเปลี่ยนแปลงไปจากภารกิจในอดีตอย่างมาก เพราะความรู้ข่าวสารหรือศาสตร์ต่าง ๆ ที่เคยมีวงจำกัดในสถานที่ที่จะเผยแพร่ได้ กลับกลายเป็นการผ่านทางสื่อสารด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาและคนทั่วไปในสังคมสามารถจะติดตั้งไว้ใช้งานได้ จากการพัฒนาด้านเทคโนโลยี ก็ทำให้ระบบการเรียนการสอน สามารถจะไม่มีขีดจำกัดอยู่เพียงสถานที่ห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ เท่านั้น ผู้ที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นสามารถจะติดต่อรับความรู้จากหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผู้เรียนจะได้ยินเสียงของอาจารย์ที่สอนผ่านทางคอมพิวเตอร์ และอาจจะได้เห็นภาพต่าง ๆ ที่อาจารย์ส่งมาให้ดู กรณีที่ผ่านทางสื่อประสม การมีระบบคอมพิวเตอร์ที่สามารถจะติดต่อได้หลายรูปแบบเช่นนี้ ย่อมเป็นสิ่งที่ทำให้มหาวิทยาลัยยังเป็นแหล่งความรู้เพื่อมวลชนมากขึ้น

จากการพิจารณาสภาพปัจจุบันของสถาบันอุดมศึกษา เห็นว่าสถาบันอุดมศึกษาได้มีภารกิจเพื่อมวลชนหลายประการ นับตั้งแต่การให้การศึกษาระดับสูงซึ่งจำเป็นต้องมีขอบเขตเฉพาะเจาะจงสำหรับคนบางกลุ่มบางพวก จนกระทั่งไปสู่การให้ความรู้แก่คนมากมายผ่านทางสื่อสารมวลชน วิทยุ โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ เอกสาร การศึกษาทางไปรษณีย์ การสอบชุดวิชาต่าง ๆ การสอนภาคค่ำตลอดจน

การดำเนินภารกิจในฐานะเป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ โดยมีความหลากหลาย ในประเด็นของการให้ข้อความรู้ หรือการเสาะแสวงหาความรู้ แต่สิ่งที่มหาวิทยาลัยไม่ควรจะละเลย นั่นก็คือภารกิจของการสร้างมนุษย์ที่มีคุณภาพ อันเพียบพร้อมไปด้วยความรู้ทางเทคนิค วิทยาการขั้นสูงและมีความเป็นมนุษย์ที่มีสติ รู้จักรับผิดชอบชั่วดี ดำรงตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมโลก ซึ่งนับว่าเป็นภารกิจของมหาวิทยาลัยในการสร้างบัณฑิตอย่างแท้จริง